

именно отъ кислородътъ много вещества, какъ то: пиво, мяко, получвѣтъ кысьмъ вкусъ, кога то дълго време оставѣтъ достѣпны за въздухътъ. За да можемъ по отъ близо и по подробно да изучимъ кыслородътъ, ный ще направимъ иоще единъ любспытень опытъ.

Нека земемъ една тѣнка желѣзна тель, да я навнемъ около дръжкѣ тѣ на перо то, и послѣ да измѣкнемъ дръжка та. На единый край на тель тѣ да набодемъ кѣсь отъ прахънь. Ако ный запалимъ праханъ та и я пустимъ въ боцѣ тѣ, коя е пълна съ кислородъ, то ще видимъ, че испърво праханъ та ще пламне отъ яркѣкъ пламъкъ, а послѣ, отъ нея, и сама та тель ще свѣтне и ще расхвѣрля яркы искры. Тель та най послѣ изгаря съвсѣмъ, или, по вѣрно да кажемъ, ще ся преобърне на малкы топчета, кои падѣтъ на дѣно то на боцѣ тѣ. Тѣзы топчета сѣ до толкозы горѣщи, щото ако даже въ боцѣ тѣ ся намира вода, то и тогава тѣ не истивѣтъ, а напротивъ, кога то идѣтъ на дѣно то, растопявѣтъ стьклото и оставѣтъ въ него. Отъ този любопитень опытъ, ный можемъ да заключимъ, че не само сѣра та, вѣгленъ тѣ и фосфоръ тѣ горятъ много по ярко и силно въ кислородъ тѣ, отъ колко то въ обикновенный въздухъ, нѣ даже желѣзо то, кое то на въздухъ тѣ истива тосъ-часъ като го извадинъ изъ огнь тѣ, въ кислородъ тѣ ся нагорѣщява се силно и по силно и изгаря като суха треска.

И при настоящый опытъ, кислородъ тѣ и желѣзо то като че исчезнахъ, а на място то имъ, на дѣно то ся явиха топчета та. Ами изъ кѣкво състоятъ тѣзы топчета? Тѣ състоятъ изъ желѣзо, кое химически е съединено съ кислородъ тѣ. Не е мѣчно да ся увѣримъ въ истинность тѣ на тѣя думи. Стига само преди да стане опытъ тѣ да притеглимъ тель та. Нека рѣчемъ, че въ боцѣ тѣ ся съдържа 10 грана